

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
Број: 010-01-877/2011-01
Датум: 20.07.2011. године
Београд

Високи савет судства одлучујући о приговору Д.Б. из Београда, у поступку преиспитивања Одлуке првог састава Високог савета судства број 119-05-00254/2010-01 од 14.06.2010. године, на основу члана 5. Закона о изменама и допунама закона о судијама („Службени гласник РС“ 101/10) и члана 29. Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности („Службени гласник РС“ бр. 35/11), на седници одржаној дана 20.07.2011. године, донео је

ОДЛУКУ

ПРИГОВОР Д.Б. из Београда, **СЕ ОДБИЈА**, а Одлука Првог састава Високог савета судства број 119-05-00254/2010-01 од 14.06.2010. године, се потврђује.

Образложење

Оспореном одлуком Високог савета судства број 119-05-00254/2010-01 од 14.06.2010. године, Д.Б. која није изабрана за судију у складу са Законом о судијама („Службени гласник РС“ бр.116/08), престала је судијска дужност са 31.12.2009. године. У другом ставу исте одлуке констатовано је да се овом појединачном одлуком замењује јединствена одлука Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25.12.2009. године, у ставу I тачка 168 изреке.

Незадовољна наведеним одлукама, Д.Б. поднела је дана 01.03.2010. године жалбу Уставном суду Републике Србије побијајући горе наведену јединствену одлуку Високог савета судства од 25.12.2009. године, а дана 18.08.2010. године изјавила је жалбу истом суду на одлуку од 14.06.2010. године, наведену у изреци, због битне повреде поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде материјалног права и повреде Уставних права и права гарантованих Европском конвенцијом.

Жалба поднета Уставном суду у смислу одредбе члана 5 став 3 Закона о изменама и допунама Закона о судијама сматра се приговором на одлуку Високог савета судства.

У том смислу навела је да је оспорена одлука донета од стране непотпуног састава Високог савета судства, због чега не производи правно дејство, да јој је онемогућено учешће у поступку и изјашњавање о чињеницама и доказима у поступку на основу којих је донета одлука. Истакла је повреду права на образложену одлуку и права на правни лек, као и непостојање објективних критеријума за избор и одсуство рангирања кандидата.

Предложила је да се оспорена одлука поништи и одложи извршење оспорене одлуке.

У поступку преиспитивања оспорене Одлуке првог састава Високог савета судства у смислу члана 5 Закона о изменама и допуна Закона о судијама, Комисија Високог савета судства је на основу одредбе члана 14. став 1. Закона о Високом савету судства („Службени гласник РС бр. 116/08 и 101/10) и члана 5 Пословника Високог савета судства („Службени гласник РС“ 43/09, 22/11 и 33/11) заказала јавну расправу, која је одржана 21.06.2011. године у присуству подносиоца приговора, посматрача и јавности.

Извештај је на рочишту изнела садржину оспорене одлуке Високог савета судства и разлоге наведене у приговору. Д.Б. указујући да на рочишту, пре свега, треба разјаснити све наводе из приговора и доказе који су уз приговор достављени.

Подносилац приговора је на рочишту изјавила, између осталог, да остаје код свих навода приговора, те да је у посматраном периоду знатно премашила прописану норму, да јој је стављен на терет коефицијент ажурности који се може применити алтернативно, а не кумулативно, како је то у њеном случају учињено, да приликом доношења оспорене одлуке није узет у обзир број предмета које је имала у раду, да је израдила велики број реферата, те да је према свим показатељима у овом периоду она нарочито успешно обављала судијску дужност. Наводи да су јој у посматраном периоду стављене на терет и две Рев. одлуке из 2009. године. Такође наводи низ грешака у образложењу оспорене одлуке (два пута наведен исти број предмета, грешка у бројевима и словима, грешка у години експедиције). Приложила је табеларни приказ резултата свог рада у односу на просек одељења Врховног суда Србије.

Ценећи наводе из приговора, списе предмета, доказе из списка и приложене доказе на рочишту, усмену изјаву са рочишта подносиоца приговора и предлога Комисије, Високи савет судства налази да је:

Приговор НЕОСНОВАН.

У образложењу оспорене одлуке, између осталог је наведено да је подносилац приговора у 2006. години завршила свега 260 предмета, те јој је преостало у раду 228 предмета, и да је коефицијент ажурности износио 8,38, да је у 2007. години завршила 371 предмет, у раду јој је остао 201 предмет, а коефицијент ажурности износио је 5,84 и да је у 2008. години завршила 365 предмета, у раду јој је преостало 252 предмета, а коефицијент ажурности износио је 6,06. Такође, таксативно су наведени предмети из радних спорова који по природи и закону хитени, протекло више од годину дана од пријема предмета до доношења одлуке и враћања предмета нижестепеном суду, чиме је доведено у питање право странке на суђење у разумном року.

Из извештаја о раду Грађанског одељења Врховног суда Србије и Извештаја о раду судија истога суда за период од 2006 до 2008. године, произилази да је подносилац приговора остварила следеће резултате:

У 2006. години од укупно 488 предмета у раду, од којих је запримљених у тој години било 272, решила је 260, док је преостало нерешених 228 предмета, уз коефицијент ажурности од 8,38.

У истом периоду коефицијент ажурности грађанског одељења Врховног суда Србије био је 4,75%.

У 2007. години од укупно 572 предмета у раду, од којих је новозапримљених било 344, подносилац приговора је решила 371 предмет, док је преостао нерешен 201 предмет, уз коефицијент ажурности од 5,84.

У овом периоду коефицијент ажурности грађанског одељења Врховног суда Србије био је 4,26%.

У 2008. години од укупно 617 предмета у раду, од којих је новозапримљених било 416, подносилац приговора је решила 365 предмета, уз коефицијент ажурности од 6,06.

У овом периоду коефицијент ажурности грађанског одељења Врховног суда Србије био је 4,20%.

По ставу Високог савета судства разлози за сумњу у квалитет рада судије не могу бити парцијално посматрани, селективно или изоловано у односу на укупне резултате рада и без сагледавања субјективних и објективних околности због којих су ти разлози настали.

Оцена стручности рада судија према критеријума из члана 3. Мерила за оцену минимума успешности вршења судијске дужности („Службени гласник РС“ бр. 80/05), врши се на основу броја решених предмета у месецу у основним материјама према коефицијенту ажурности.

Имајући у виду наведену одредбу, и податке из извештаја о раду суда и судија произилази да је у посматраном периоду у све три године коефицијент ажурности подносиоца приговора био лошији од коефицијента ажурности грађанског одељења Врховног суда Србије, односно да је била међу судијама са највећим бројем предмета у раду, иако је расподела предмета вршена равномерно по судијама, те да подносилац приговора не испуњава критеријум стручности.

Поред тога, Високи савет судства налази да су разлози дати у образложењу оспорене одлуке у вези прекорачења рокова код суђења у предметима из радних спорова правилни, те исте прихвата и акцептира у својој одлуци, налазећи да је таквим понашањем подносиоца приговора озбиљно доведено у питање суђење у разумном року. Ово због тога, што су радни спорови по својој природи и закону хитни и по њима се одлучује у року од 6 месеци, а подносилац приговора је у предметима који су наведени у образложењу оспорене одлуке одлучивала након годину дана и касније од пријема истих, или о њима није одлучивала до престанка судијске дужности.

Основано подносилац приговора наводи да рок од 6 месеци за одлучивање у предметима из радних спорова је рок који се рачуна за доношење правоснажне одлуке,

а да је подносилац приговора одлучивала по ванредним правним средствима. Међутим, по становишту Високог савета судства коначна одлука о ванредном правном средству не може се донети после рока од једне године и више дана, од подношења правног лека, јер се цео поступак хитности обесмишљава, и одлука се не доноси у разумном року.

Такође се основано у приговору указује да у образложењу оспорене одлуке има словних и бројчаних грешака и дуплирања пресуда и дупло уписаних бројева одлука, али по оцени Високог савета судства ове повреде немају утицаја на другачију одлуку, и исте се у сваком моменту могу отклонити.

Уставни суд је у Одлуци „Савељић“ оценио да се због непотпуног састава Високог савета судства не доводи у питање законитост његовог рада и одлучивања, па је овај навод из приговора у том смислу неоснован.

Следствено наведеном, Високи савет судства налази да Д.Б. не испуњава услове из члана 45. Закона о судијама, у погледу стручности и оспособљености, а у вези члана 14. став 1. тачка 6. и 8. Одлуке о критеријумима и мерилима, због чега на основу члана 29. Правила доноси одлуку као у диспозитиву.

Ову одлуку потписује заменик председника Високог савета судства по овлашћењу председника Високог савета судства из одлуке број: 021-02-64/2011-01 од 12.09.2011. године.

**ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА
ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА**

Мирјана Ивић

Поука о правном леку:

Против ове одлуке дозвољена је жалба Уставном суду у року од 30 дана од дана достављања ове одлуке.

Д-на.

1. Подносиоцу приговора;
2. Архиви Високог савета судства.